

ה"ת 20006/10/16 - מחמוד אסמאעיל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנצרת

ה"ת 20006-10-16 אסמאעיל נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת דלית שרון-גרין
מבקש	מחמוד אסמאעיל ע"י ב"כ עו"ד פאהום
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

מבוא

לפניי בקשה להחזרת תפוס, רכב מסוג יונדאי מ.ר. 89-978-73 (להלן: "הרכב").

מוסכם על הצדדים כי המבקש הוא בעליו הרשום של הרכב, כי הרכב שימש לכאורה לבצוע עבירה מסוג שוד, וכי השוד בוצע לכאורה על ידי אחיו של המבקש ובן דודו.

טיעוני הצדדים

המבקש טען כי לו עצמו לא היה כל חלק בעבירת השוד, ולכן אין סמכות להמשך תפיסתו. ומעבר לכך, אין כל מקום להמשך החזקת הרכב, הנחוץ למבקש לצרכי תפקודו היום-יומי. בדיון בע"פ הוסיף כי אין לו כל התנגדות לחתימה על ערבות לפיה לא תבוצע כל דיספוזיציה ברכב עד תום ההליכים נגד אחיו ובן דודו. לגישתו, האח, אחמד, לא השתמש ברכב כלל משום שהיה פסול לנהיגה.

המשיבה טענה כי מחומר הראיות עולה שאחיו של המבקש החזיק ברכב והשתמש בו דרך קבע, ונוכח השימוש בו לצורך השוד קמה הסמכות לתפסו ולעתור לחילוטו, ללא תלות בזוהר בעליו הרשומים. עם זאת, המשיבה לא התנגדה להחזרת הרכב בכפוף להפקדה בגובה 80% משווי הרכב, המוערך בכ- 31,000 ₪, רישום עיקול ושעבוד הרכב וכן איסור על כל דיספוזיציה.

דיון והכרעה

עפ"י סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "הפסד"פ"), הסמכות לתפיסת חפץ קמה, בין היתר, במקרה בו יש יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה עבירה.

בענייננו, אין מחלוקת כי מתקיים יסוד סביר להניח שהרכב ששימש לבצוע השוד הוא הרכב מושא הבקשה. מכאן, שקמה סמכות לתפיסתו, ואין כל נפקות, בשלב זה, לשאלת זהות בעליו.

מעיון בחומר הראיות עולה כי בעת תפיסת הרכב הן המבקש והן אחיו, אחמד, המואשם בביצוע השוד, היו פסולים מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה. עוד עולה כי שניהם טוענים שהרכב משמש את בני המשפחה, ולאו דווקא את המבקש. המבקש עצמו טען בהודעתו מיום 25.9.16 כי הרכב שייך בפועל לאביהם, חרף העובדה שרשום על שמו. שניהם מספרים בהודעותיהם כי מפתחות הרכב היו מונחים דרך כלל בבית על השולחן, וכך היה גם עובר לנטילת הרכב ע"י האח אחמד טרם בצע השוד.

אם וכאשר תדון בקשת המדינה לחילוט הרכב במסגרת סעיף 39 לפסד"פ, ייבדקו, מן הסתם, לעומקן סוגיות הבעלות ברכב והשימוש בו. בשלב הנוכחי, ניתן לאמר, כי אין זה מן הנמנע שייקבע בבוא היום כי יש מקום לחלט את הרכב.

בנסיבות אלה, החזרת הרכב מיניה וביה, תסכל אפשרות זו.

יחד עם זאת, לקחתי בחשבון את הטענה לפיה הרכב משמש את משפחת המבקש ואת המבקש עצמו, לצורכי התפקוד היום-יומי. באיזון האינטרסים של המבקש ומשפחתו אל מול האינטרס הציבורי, אני סבורה שיש מקום לנקוט ב"חלופת תפיסה", אשר מחד גיסא לא תסכל את אפשרות החילוט בסופו של יום, ומאידך גיסא תאפשר למבקש ולמשפחתו לממש את זכות קניינם ברכב.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ביחס לאפשרות זו, ולאחר ששקלתי את כלל הנתונים הנוגעים בדבר, אני מורה כי הרכב יוחזר לידי המבקש בכפוף למילוי התנאים שלהלן:

1. המבקש יפקיד סכום של ₪ 12.500 בקופת בית המשפט.

2. יירשם עיקול במשרד הרישוי על הרכב לטובת המשיבה, וכן יירשם שעבוד לטובת המדינה אצל רשם המשכונות.

3. ייאסר על המבקש או על מי מטעמו למכור את הרכב, למסרו לאחרים, להוציאו מרשותו או לעשות בו כל שינוי אחר, עד למתן פסק דין בת"פ 72106-09-16, למעט לצורך שימוש סביר ורגיל של המבקש ובני משפחתו (שאינם הנאשמים).

המזכירות תעביר החלטה זו לב"כ הצדדים.

תיק החקירה יימצא בלשכתי ויוחזר לב"כ המשיבה.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשע"ז, 14 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.